

Yazar Hakkında

Esra Ezmeci, İstanbul'da dünyaya geldi. 2008'de İstanbul Bilgi Üniversitesi İletişim Fakültesi'nin Halkla İlişkiler bölümünde lisans öğrenimini tamamladı. 2011 yılında ise İstanbul Haliç Üniversitesi'nde Psikoloji alanında yeniden lisans öğrenimi gördü. Bölümünü birincilikle tamamlayan Ezmeci, ardından aynı kurumda Klinik Psikoloji üzerine yüksek lisansa başladı. Yüksek lisansın ardından öğrenimine, Adli Bilimler alanında doktora yapmak üzere devam etti.

Kariyerine İstanbul Çapa Devlet Hastanesi'nin Psikiyatri bölümünde staj yaparak başlangıç yapan Ezmeci, sonrasında uzun yıllar boyunca İstanbul Zeytinburnu Balıklı Rum Hastanesi'nde Klinik Psikolog olarak çalıştı. Ardından kendi terapi merkezini kurarak, danışanlarına profesyonel destek vermeyi sürdürdü. Bireysel danışmanlık, aile-ilişki-evlilik danışmanlıkları, ergen psikolojisi, bağımlılık tedavisi vb. alanlarda klinik hizmeti vermenin yanında özellikle "Geçmiş Temizleme Terapisi" ve konuya yönelik kaleme aldığı makaleler ve kitaplarıyla farklı kitlelere danışmanlık vermeye devam ediyor. Uzman Klinik Psikolog Esra Ezmeci, *Süt Lekesi*, *Düştüğünde Kalkarsan Hayat Güzeldir*, *Kararı Ben Veririm*, *Kadınlar Sıcak Erkekler Soğuk Sever* ve *İz Bıraktığın Kadar Varsın*, *Vazgeçilmez Olmanın Sırrı* adlı çok satan kitapların yazarıdır.

DESTEK YAYINLARI: 1772

EDEBİYAT: 396

ESRA EZMECİ / BENİ NEDEN SEVMEDİN ANNE?

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yayıncılık Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Cansu Poyraz Karadeniz

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz

Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşovalı-Işıl Ilgıt Şimşek

Destek Yayınları: Haziran 2023

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-933-1

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Uzman Psikolog

ESRA EZMECİ

Beni Neden Sevmedin Anne?

*“Mutlu aileler
birbirlerine
benzerler.
Her mutsuz
aileninse
kendine özgü
bir mutsuzluğu
vardır.”*

Anna Karenina, Lev Tolstoy

birinci kısımi:

İz Bıraktığın Kadar Varsın

Geceydi. Uzak caddelerden, otomobillerin ıslak asfaltta hızla dönen tekerlerinin vızıltılı sesleri sicim gibi yağın yağmurun şakırtısına karışıyor, sitenin açık otoparkında karşı karşıya gelmiş iki kadının üzerine dökülüyordu.

Zarife, eli silahlı kızınının alev alev dalgalanan, alabildiğine mavi ve öfkeli gözlerine merhamet dilercesine baktı, ağlıyordu.

“Ezgi... Kızım!” dedi Zarife inleyerek. Sesi zar zor duyuluyordu.

“İndir o silahı, lütfen! Kızım... Bırak gideyim.”

Ezgi'nin gözyaşları güzel yüzünü dolaşıp çenesinin ucunda birleşiyor, kalbinin tam da acıyla kavru lan parçasının üstüne düşüyordu. Ama yine de dindirmiyordu acısını. Gözyaşlarıyla sönecek bir yangın değildi içindeki, yağmurla soğuyacak bir köz değildi, bir yanardağ ağzında atıyordu kalbi, püsküren lavların arasında can çekişiyordu.

Ezgi, annesinin ürkek gözlerine bakarken bir yandan da içindeki öfkeyi kontrol etmeye çalışıyordu.

“İçimdeki bu yangını yaratan, beni içine sürükleyen, oradan çıkmama müsaade etmeyen, sönmeye yüz tutan ateşin köküne bile isteye, incitici sözlerle, hakaretlerle, aşağılamalarla ince ince sivirilttiği kuru dalları yığarak alevleri besleyip büyüten kadın, şimdi pılısını pırtısını toplamış gitmeye yelteniyor. Yine ona en

çok ihtiyaç duyduğum zamanda yalnız bırakıyor beni. Yine kendi dertlerinin peşine düşüyor...”

Küçücük bir kız çocuğuyken, koca bir kazan süt devriliş kolu- nu yaktığında da yanında değildi annesi, acıyla kıvranan küçük bir çocuğu teselli etmekten, “Üzülme geçti, iyileşeceksin” demekten âcizdi. Suçu onun dikkatsizliğinde, fevriliğinde arayacak kadar merhametsizdi. Bir kez bile içtenlikle okşamadı saçlarını kızının, şöyle sımsıkı sarılmadı ona. Uyumadı yanında. Hayat onu gençliğinden tutup sağa sola savururken; umutları, hevesleri acımasız insanlara çarpıp parçalanırken, en ince, hassas yerlerinden kırılırken tutmadı elinden. Kaldırmadı onu düştüğü yerden. Şimdi, şu anda bile, önünde silahla dikilirken, elinde sımsıkı tuttuğu özenle hazırladığı valizi bir an olsun yere bırakmıyor, “Kızım neyin var?” diyemiyor ona.

Silah gittikçe ağırlaşmıştı Ezgi'nin elinde. Silahı diğer eline alırken bir yandan da sadece kendisinin duyabileceği bir sesle mırıldanıyordu. “Şuna bak, içinden beni sakinleştirmek, derdimi dinlemek bile gelmiyor. Kızına ne olduğunu bilmek istemiyor. Beni neye dönüştürdüğünü görmeden çekip gitmek istiyor. Onun için yoluna çıkmış uzak bir akrabadan farksızım. Atlatılacak bir badire, aşılacak bir engebeyim. Zerre kadar umurunda değilim. Umursadığı tek şeye, biricik oğluna gidecek belli ki. Üstüne titredığı, gözbebeği saydığı evladını övgülere boğacak her zamanki gibi. Şımartacak onu. En sevdiği yemeklerden yapacak, üstünü başını yıkayacak, evini temizleyecek, ona kendi yarattığı bir tanrıya tapar gibi tapacak. Ve beni yine cehenneme atacak. Benim annem değil bu kadın. İçimdeki ateşin, yangının anası. Gidecekse eğer; bu yangını da yanında götürmeli.”

Karışık duygularla annesine baktı. Bu sefer onun da duyabileceği bir seste konuştu.

“Beni neden sevmedin anne?”

“Kızım...”

Sağanak yağmur sanki kadının son sözlerini duymak istiyor-muşçasına dindi bir anda. Kulak kesilmiş gibiydi onlara. Açık otoparkı çevreleyen bitkilerin köklerinden mis gibi, duru bir top-rak kokusu yükseldi, anne kızın heyecanlı soluyuşlarına karıştı. Ezgi'nin masmavi gözleri, yağmurun temizlediği havada daha berrak, daha büyük, daha tehlikeli görünüyordu. Zarife, Ezgi'nin gözlerinin bu halini biliyordu. Bu gözler bir felaketin habercisiydi.

Ezgi birkaç saniyeliğine indirdiği silahını yavaş yavaş tekrar kaldırdı, Zarife'ye doğrulttu. Zarife sanki bir mucizeye, nadir rastlanan bir doğa olayına şahit oluyormuş gibi bakıyordu Ez-gi'ye. Yüzünde yaşananlara inanmakta güçlük çektiğini gösteren saf bir merak vardı. Neredeyse gülümsemek istiyordu kızına. Her şey kötü bir şaka gibi geliyordu ona. Ezgi'nin parmağı tetiğe uzanıp kavradığında anladı durumun vahametini. O saniyeden sonra Zarife için zaman yavaş çekim almaya başladı adeta. Yut-kundu. Rengi kaçmış kuru, ince dudakları kıpırdadı.

“Kızım...” dedi ürkekçe. “Yapma...”

Tetik gerildi, gıcırdadı. Zarife ellerini yüzüne kapadı. Hangi anne evladının katil olduğunu görmek isterdi ki?

Bir elinden özenle hazırladığı valizi, diğerinden ise sımsıkı tut-tuğu, etrafı gümüş işlemeli kalp şeklinde kehribar kolye düştü yere.

Sonra, yavaşlayan zamanı büsbütün durduracak kadar güçlü bir ses yankılandı gecede.

Sonrası sessizlik.

Sonrası karanlık.

Sonrası hiçlik...

Tülin Hoca, kan kırmızısı ojeyle süslediği bakımlı tırnaklarıyla, parmaklarını hiçliğin içinde şaklattı. Bu ses kendine getirdi Ezgi'yi. Loş, neredeyse karanlık bir odada açtı masmavi gözlerini. Kilim desenli bir divanın üzerinde boylu boyunca uzanmış halde buldu kendini. Bütün vücudu baştan aşağıya kasılmış vaziyetteydi. Yüzünü, divanın hemen yanındaki jaluzili pencereden sızan sokak lambası ışığı aydınlatıyordu. Alnının ve dudaklarının üzerine siyah şeritler halinde düşen jaluzi gölgeleri onu, yüzünde savaş boyaları kurumuş, muharebe meydanına yığılmış, yaralı bir Amazon savaşçısı gibi gösteriyordu.

Tülin Hoca, Ezgi'nin uzandığı divanın yanı başında bordo bir berjerde, belden yukarısı tümüyle karanlığa gömülmüş, aydınlığa uzanan ince, nazik hatlara sahip bacaklarını üst üste atmış oturuyordu.

“İyi misin Ezgi? Bütün vücudunun sarsılarak titrediğini, inlediğini görünce seansı durdurmam gerektiğini düşündüm.”

Ezgi, Tülin Hoca'nın şefkatli sesini duyunca nerede olduğunu ayırmasına vardı. Terapideydi. Hatırladı her şeyi, annesini...

Ezgi, son bir senedir içinden çıkamadığı, kimseye anlata-
madığı buhranlar yaşıyordu. Tülin Hoca, Ezgi'nin durumunu
çarçabuk kavramış, neredeyse kızı yerine koyduğu, şimdi orta-
ğı olan bu eski öğrencisini bir an önce tedavi etmek için kolları
sıvamıştı.

Tülin Hoca notlarını yazdığı deri defteri kapatıp berjerin üs-
tüne koydu. Ezgi'ye şöyle bir bakıp, iç çekti. “Üşüdüğün hissed-
liyordun. Belli ki acı çekiyordun. Anlatman için birkaç kez yok-
ladım seni. Ama beni duymadın. Bir ara elini sanki birine doğ-
rultur gibi havaya kaldırdın. Sonra kasıldın. Kasılman, titremen
uzun sürünce, seni orada tutmak istemedim!” dedi.

Ezgi irkildi. Son zamanlarda sürekli rüyalarına giren, anne-
sine silahı doğrultup tetiği çektiği o ürkütücü görüntüleri ha-
tırladı.

“Zarife'yi öldürmek mi?” diye geçirdi içinden. “Tamam, bunu
bir ara istiyordum ama... İnsan hiç annesini?...”

Sonra parlak mavi gözleri nemlendi, taşıtı. İki titrek gözyaşı
damlası gözlerinin kenarından usul usul süzüldü.

Tülin Hoca genç kadının üstüne fazla gitmek istemiyordu,
ama onu böyle kafası karışık halde bırakamayacağını bilecek ka-
dar da iyi tanıyordu genç kadını.

“Her birimiz hem aydınlığı hem de karanlığı içimizde ba-
rındırırız Ezgiciğim. Ancak pek azımız karanlıklarıyla yüzleşme
cesaretini gösterebilir. Jung, ışık varsa gölge de var der, bilin-
cimizden kaçan her şey karanlıklara saklanır ama hiçbir yere
gitmezler. Onlar birer hayalet gibi takip ederler bizi ve kendi-
lerini göstermek için fırsat kollarlar, çoğunlukla da umulmadık
yerlerde çıkarlar ortaya, şakayı severler. Bu karanlığa saklanan-
lar bizimle rüyalar yoluyla iletişim kurarlar, rüyalar kendimizle

kurduğumuz bir iletişim kanalıdır ve kendi kendimizle konuşmadır, saçma ya da ürkütücü gelse de... Kendinden ve gördüklerinden korkma, kendine ne anlatmaya çalışıyor olabilirsin? Kulakların bunun için hazır değil mi yoksa?”

Ezgi suçluluk hissiyle bakıyordu Tülin Hoca'ya. Bir çocuğun pek çok şeyden önce öğrendiği ilk duyguydu suçluluk. Hele ki bir kız çocuğuyusan... Annesini hatırladı yine, sürekli bir şeyleri yanlış yapmanın ona verdiği tedirginlik hissi sanki içinde gezinen karıncalar gibi huzursuz ederdi onu. Annesiyle bağlantı kurduğu duygularını yokladı defalarca yaptığı gibi, defalarca yaptığı gibi yine o karman çorman anılar yumağını aldı eline. Pek çok şeyi hatırlamıyordu, hatırladıklarıysa hep tekensiz, ürkütücü, huzursuz edici hislerdi. Annesiyle kurduğu ilk bağ, aldığı ilk mesajlar, sözler, onun beden diliyle aktarılanlar... İşte, sonunda taş a çevirmişti onu Medusa gibi.

Ezgi, annesini gerçekten öldürmeyi arzulayacak kadar canı olup olmadığının cevabını kendisinde bulmak istiyordu. Ama içindeki karanlığa ne zaman yaklaşacak olsa bir şeyleri yok etmeye duyduğu sonsuz açlığın, onu gerçekten onarılamaz bir yıkıma sürükleyecek olmasından, en çok da olası sonuçlardan hiçbir pişmanlık duymayacak olmaktan korkuyordu. Bir süre Tülin Hoca'nın söylediklerini düşündü, gerçekten de içinde annesini yok etmeye duyduğu gizli bir arzu mu vardı yoksa bu rüya sadece en derininde başka bir ihtiyacının yüzeye yansıyan kırıntısı mıydı?

“İnsanın varlığının anlam ve amacının, annesiyle kurduğu ilişkinin anlamını değiştirdiği ölçüde, yeniden şekillenebildiğini hiç düşünmüş müydün?” diye ekledi Tülin Hoca.

Tülin Hoca'nın sorusu, Ezgi'yi içinde büyüyen rahatsız edici karanlığa karşı duyduğu merak ve tiksinden bir an olsun

uzaklaştırdı. Kendi duygularından sıyrılıp bir meslektaşıyla düşünsel temelde tartıştığı hissi, kaskatı kesilmiş vücudunu rahatlattı. Tülin Hoca, Ezgi'nin duygularına yaklaştığı sırada geliştirdiği savunma mekanizmasını, onu düşünsel bir tartışmaya çekerek kırabileceğini çok önceden keşfetmiş ve az önceki cümleleriyle Ezgi'yi söylemek istediklerini ifade edebilmesi için cesaretlendirmeyi bir kez daha başarmıştı.

“Hocam, yüksek lisans sırasında yaptığım Lacan* okumalarının sonucunda, insanın en temel sorusunun ‘Annemin neye ihtiyacı var?’ sorusuna denk geldiğini fark etmiştim. Çocuk, annesinin neye ihtiyaç duyduğunu anlamaya çalışarak onun en derin arzusunu yerine getirmek ve böylece annenin yani ‘Büyük Öteki’nin gözünde kendi imgelemine ulaşmak istiyor. Bence bu ihtiyaç okuması ve onaylanma arzusu, aslında çocuğu hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı annesine bağımlı kılıyor ve bu bağımlılığın yarattığı yoksunluk atakları da içten içe çocuğun annesine karşı duyduğu bir öfkeye dönüşüyor.”

Tülin Hoca, Ezgi'yi istediği yöne doğru çekmeye başlamıştı. “Anne ve çocuk arasındaki bağ ya da herhangi başka bir düzlemdeki bağ, insana gerçekten ötekinin tam olarak neye ihtiyaç duyduğunun bilgisini verebilir mi sence? Sen annenin seni görmezden geldiği, yok saydığı zamanlarda, kendine kaç kez annemin neye ihtiyacı var diye sorabildin?”

“Her şeyin başı hysterikos, yani histeri...” deyip kendi kendine güldü Ezgi. “Kadının rahminden doğan bir ruh hastalığı... Tabii tarih kadını akladı ve histeri bir kadın hastalığı olmaktan çıktı artık ama annelik, kadın olmak, ruhsal ve cinsel doyumsuzluk ve sürekli ‘Annemin neye ihtiyacı var?’ sorusunun peşinde doymak

* Freud'dan sonra en çok tartışılan Fransız psikoanalist.

bilmeyen bir açıklıkla cevap arayan bir ben var... Sizce ben bir his-
terik miyim hocam?”

“Çok fazla savrulmadın mı sence?” diyerek şefkatle gülümse-
di Tülin Hoca. “Biz etiketlerden önce duyguları ve o duygunun
doğduğu koşulları anlamaya çalışırız Ezgiciğim, biliyorsun. Ama
sözlerinin bizi getirdiği nokta çok doğru, bu cevap bulamama
hali sana kendini hiç yetersiz hissettirdi mi?”

“Hissettirmez olur mu hiç hocam? Her defasında aynı duvara
daha sert çarpmak gibi, her darbeye daha fazla görünmez oldu-
ğumu hissettim ve en sonunda duvarla birlikte kendimi de yok
etmek istedim.”

“Tıpkı anneni yok etmek/öldürmek istediğin gibi yani... Yan-
sıtma ve özdeşleştirme birbirine oldukça yakındır ve her zaman
ayırt edilmesi mümkün olmayabilir. Aralarındaki ince çizgi,
kendini yansıttığın nesneden, yani annenden ne kadar soyutla-
yabildiğinle alakalı. Ama onun tarafından sevmeye duyduğun
çocukça özlem, kendini sağlıklı şekilde annenden soyutlamana
müsaade etmedi ve yetersizliğinin kaynağı olarak gördüğün an-
nene dönük bir yok etme/öldürme arzusu geliştirdin. Oysa ger-
çek arzunun bu olmadığını bence sen de gayet iyi biliyorsun. Sen
karıncayı bile incitemezsin Ezgiciğim. Bazen öfke, sevgi isteme-
nin bir diğer yoludur.”

Son cümle Ezgi'nin duygularını tekrar altüst etti. Kendi
kendine tekrarladı: “Öfke, sevgi istemenin bir diğer yoludur...”
Cümleyi tekrarladıkça gözleri doluyor, istemsizce bir öne bir
arkaya sallanıyordu. Tülin Hoca'nın duyamayacağı bir fısıltı-
la adeta dua eder gibi kendi kendine konuşuyordu. “İçimdeki
boşluk öyle karanlık ki... Bir karıncadan çok daha fazlasını in-
citebilirim...”

Tülin Hoca, Ezgi'nin sessizce ağladığını görünce daha fazla devam etmemeye ve onu yalnız bırakmaya karar verdi. "Belki de biraz zamana ihtiyacı vardır" diye düşündü ve kalktı yerinden. Not defterini sıkıca tutup fazla ses yapmadan kapının kilidini açmaya gitti.

Yeni demlediği çaydan kendine bir bardak almış, danışmadaki yerine aheste aheste dönen Ayla, Tülin Hoca'nın odasından gelen kapı kilidinin sesini duyunca, bir "Nihayet!" çekip adımlarını sıkılaştırdı. Çayı dökmeden gelip masasına kuruldu. Klinikte onlardan başka kimse kalmamıştı.

Tülin Hoca odanın kapısını açınca, kliniğin beyaz ışığı, meraklı bir çocuk sabırsızlığıyla girdi içeriye. Ezgi'ye döndü. "İlk sefer hep zor olur. Zamanla kolaylaşacak. Annenle ilgili sorunu çözeceğiz Ezgi, sana söz veriyorum" dedi. Sesinde yorgun bir sevecenlik vardı.

Ezgi doğruldu yerinden. Kapıda bir hayalet silueti gibi duran Tülin Hoca'ya baktı. Elini sol koluna götürüp dalgın dalgın okşamaya başladı.

"Her şey bittiğinde onu da geride bırakacaksın!" dedi Tülin Hoca.

"Anlamadım neyi?" diye sordu Ezgi, dalgınlığından sıyrılmaya çalışarak.

Gülümseyerek cevap verdi Tülin Hoca. "Süt lekesini Ezgiciğim" dedi.

Ezgi sanki suçüstü yakalanmış gibi telaşla çekti elini kolundan. Acı bir tebessüm belirdi dudağının kenarında.

"Ah... Pek takmıyorum artık. Benim için sadece kötü bir alışkanlık!"

"Olsun. Kötü alışkanlıklardan kurtulmak gerek."

Ezgi başını önüne eğdi. Cevap vermedi.

Özellikle böyle zamanlarda, yani bir şeyleri başaramayacağını düşündüğü anlarda kolundaki yara izini okşar, hatanın kendisinde olduğunu düşünürdü. Zira bir kazan süt devrilip daha o çocuk yaşta kolu yandığında, annesi bunun Ezgi'nin dikkatsizliğinin sonucu olduğunu söylemişti. Ne zaman duyguları incinse ya da işler yolunda gitmese hemen kolundaki yarayı okşayıp o kazanın olduğu ana döner ve kendi kendine “Bu senin dikkatsizliğinin sonucu!” derdi.

Tülin Hoca saatine baktı ve neşeli bir tavır takınarak, “Felaket geç kaldım. Burak merak etmiştir beni! Sen konuşmaya hazır olduğunda devam ederiz” dedikten sonra kapıyı kapatıp gitti.

Ezgi bir müddet daha kaldı odada. Derin bir nefes aldı. Sonra Tülin Hoca'nın arabasının çalıştığını işitti. Arabanın farlarından gelen ışık jaluzili pencereden girip odanın duvarlarında bir yelpaze gibi açıldı. Sonra kayboldu.

Ezgi çantasından cep telefonunu çıkardı. Ekran resminde kızı Meryem'in saf, güzel yüzü belirdi. Yanağına yavru, üç renkli bir kediyi yaslamış gülümsüyordu.

Kilidi açtı. Rehber girip Z harfine bastı. Annesinin isminin rehberin en sonunda olduğunu fark etti. Zarife için en doğru yer diye düşündü. Bir süre isme bakıp rehberden çıktı. Aramaktan vazgeçti.

Tekrar kızının fotoğrafına baktı buruk bir gülümsemeyle. Her ne kadar artık beraber olsalar da 11 yıl ayrı kalmıştı kızından. Tek dostu, sırdaşı Aslı'nın yanında, Londra'da büyümüşü kızını. Orada doğurmuştu Meryem'i; bir sır gibi, sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi herkesten saklanarak. Sadece can dostu Aslı biliyordu, sadece o vardı yanında.

Ezgi düşüncelerden kendini sıyırdı ve üstüne başına biraz çekidüzen verip Tülin Hoca'nın odasından çıktı. İnce, sivri topuklularını kliniğin parlak zeminine vura vura çıkışa doğru yürüdü. Ayla bu sestten Ezgi'nin geldiğini anlayıp ayaklanmıştı. Ezgi donuk bir halde danışmanın önünden geçerken arkasından seslendi.

“Ezgi Hanım! Ezgi Hanım!”

Sonra çekmecesinden bir zarf alıp, çıkışa yönelmiş olan Ezgi'ye yetişti.

“Bu, bugün size geldi! Biraz özel bir şey gibi! Kimse görmesin diye kaldırdım. Uygun olduğunuz bir zamanda vermek istedim!”

Ezgi Ayla'nın kendisine uzattığı zarfı aldı. Gönderen kısmı boştu. Kayıtsız bakışlarını Ayla'ya çevirdi. Ayla, Ezgi'nin insanın içini ısıtan, mavi mavi gülen gözlerinin hiç bu kadar boş baktığını görmemişti. İçi üşüdü. Ürperdi.

“Çok iyi yapmışsın!” dedi Ezgi zarfı çantasına koyarken.

“Benden laf çıkmaz Ezgi Hanım. Bana güvenebilirsiniz!”

Ezgi ağzının ucuyla zoraki gülümsedi! Bu gülümseme korkuttu Ayla'yı. Aşağılayıcı, şeytani bir şey hissetti. Ezgi klinikten çıkana kadar kıpırdamadı yerinden. Ardından derin bir nefes aldı.

“Ay! Ne oldu bu kadına! Deli gibi! Kafayı yedi herhalde! Çıkar yakında kokusu. Öyle saatlerce odalara kapanmak, hayra alamet değil! Bir şeyler dönüyor!”

Masasının çekmecesinden, arkası simlerle kaplı disko topu gibi parıldayan telefonunu çıkardı. Ekran resminde kendisinin profilden çekilmiş havalı bir fotoğrafı vardı. Telefonu yüzüne tutup kilidini açtı. Bir mesaj kutucuğuna “*Şu an klinikten çıktı! Bir de yabancı bir zarf geldi ona ama içine bakamadım. Yanına aldı*”